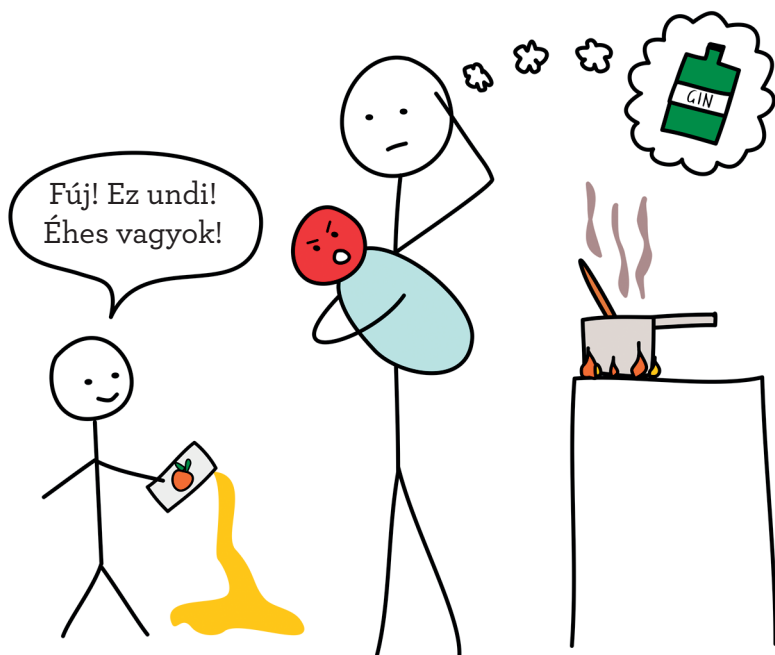

„Időnként sírtam a megkönnyebbüléstől, hogy nem vagyok egyedül, majd a következő oldalon hangosan felnevettem...”

– Jo, goodreads.com –

SZÜLŐK A PÁCBAN:

a tökéletesen tökéletlen szülők
kézikönyve

KATIE KIRBY

KATIE KIRBY

SZÜLŐK A PÁCBAN:

a tökéletesen tökéletlen szülők
kézikönyve

Első kiadás

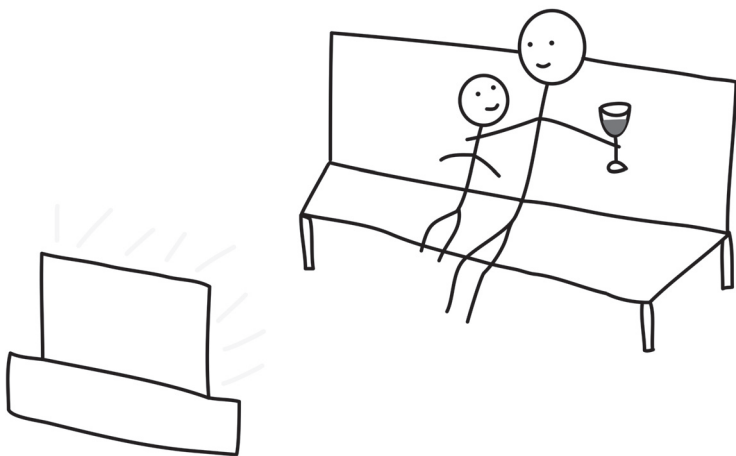
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A VILÁG TÖKÉLETLEN SZÜLŐINEK

Azoknak, akik túl sokat kiabálnak, és csendesen azt üvöltik a hűtőbe, hogy bassza meg. Akik kifogytak a türelemből, rettegnek a teapartiktól, és gyakran boroznak. Akik megfélemedkeznek a szülői engedélyekről, és bézs színű fagyasztós ételt tálalnak fel vacsorára (ismét). Akik igencsak megkéstek a könyvtári könyveikkel, és az édességgel való vesztegetés nélkül elvesznének. Azoknak, akik csupán azért néznek rá a telefonjukra, mert néha olyan észbontóan unalmasnak tűnik az egész, és akik időnként szökésről álmodoznak, ám valójában nem lelnének máshol boldogságra, csak otthon.

Ez azoknak a szülőknek szól, akik időnként, gyakran vagy állandóan szükségtelenül kételkednek önmagukban. Mert azoknak, akik igazán számítanak, ti vagytok a mindenük, és jobban nem is tudnának szeretni titeket.

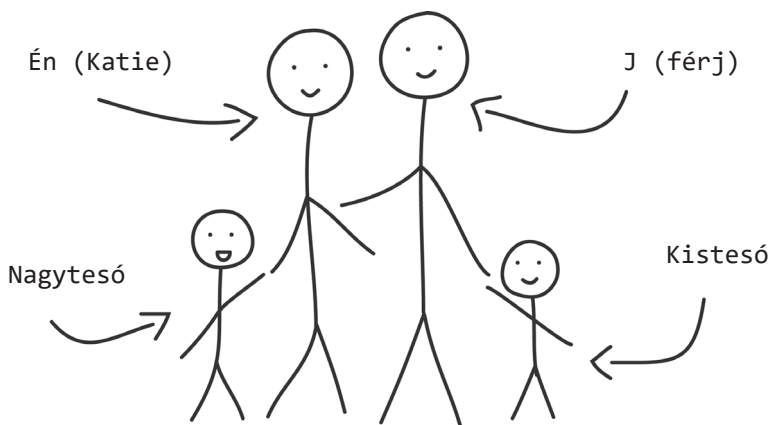
SZÁMOMRA TÖKÉLETES VAGY

MI A KÖNYV CÉLJA?

Üdv, a nevem Katie, és ez a könyvem, utálok bevezetőket írni, mert elképzelem, ahogy az emberek kínjukban elborzadnak, amikor olvassák őket, de kérek, tarts ki, remélem, jobb lesz.

Ez az én családom...

Sajnálom, igazából ez az, amit képernyőkímélőként használok, hogy az összeszedettség benyomását keltsem az emberekben. A következő valószínűleg realisabb képet ad...

Nem vagyunk (teljesen) diszfunkcionálisak, (általában) meglehetősen boldogok vagyunk, azonban (néha) kiakasztjuk egymást. Ez már csak így megy.

Nagytesó jelenleg hat-, míg Kistesó hároméves, ámbár a könyv nagy része a kisgyermek- és csecsemőkorukról mesél, mert az egész a kalandos családi utunkról szól. Nem azért írom, hogy elmondjam, hogyan kell csinálni

(valójában én magam sem tudom), csak megosztom a történeteinket annak reményében, hogy némelyiküktől talán kevésbé érzitek azt, hogy egyedül ti vagytok ügyetlenek.

Tudniillik, szeretem a gyermekeimet, egyenesen IMÁDOM őket, csak hogy mindig baromi idegesítőnek tartom, amikor a legkisebb pusztasorakozásból kiürít egy egész doboz müzlit a földre, vagy amikor a nagyobbik azután is a zoknijában kóvályog, hogy 137-szer kértem, hogy vegye fel a fránya cipőjét.

Ettől nem szeretem kevésbé őket, csupán azt jelenti, hogy több gint kell innom.

Továbbá itt egy kis előzetes figyelmeztetés...

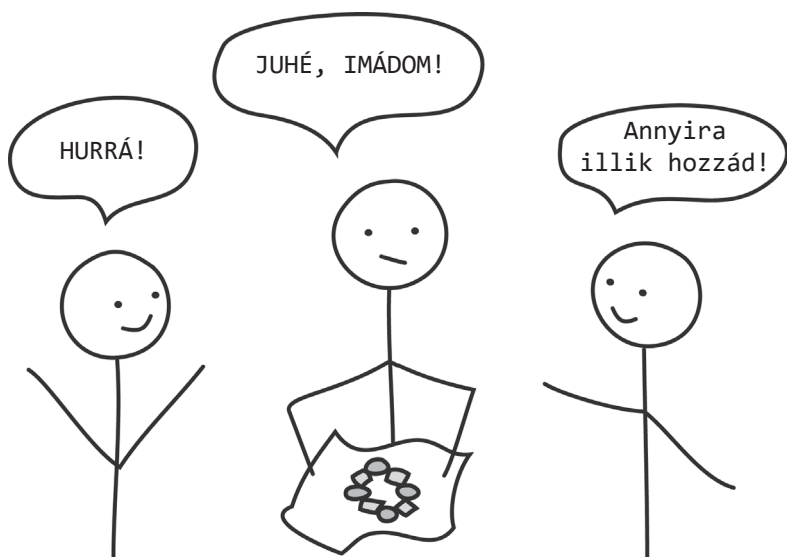
A KÖNYV SZARKAZMUST TARTALMAZ!

Gyűlölöm, hogy szájba kell rágnom, ám sajnos sokan vannak, akik nem értik a vicceket, és/

vagy élvezik, ha jelentéktelen dolgokon sértődhetnek meg.

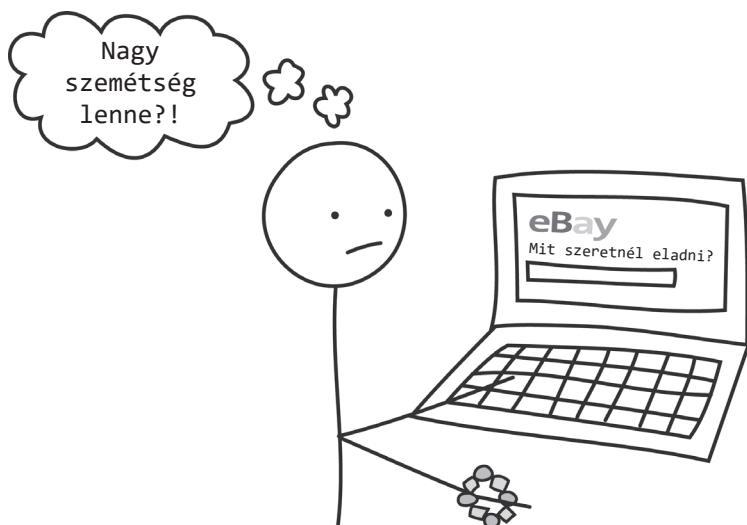
Ne már, emberek – mindannyian tudjuk, hogy a gyerek mekkora ajándék! Csupán arról van szó, hogy kicsit olyanok, mint egy nagyon drága ajándék, amelybe az összes családtagod belefizetett, hogy meglepjenek vele; egy túlzó, csicsás karkötő, melyet mindennap magadon kell viselned, miközben abban sem vagy biztos, hogy tetszik (mellesleg, ez szarkazmus).

Amikor kibontott csomagolópapírral az öledben ülsz, és mindenki a reakciódra vár, nincs más dolgod, mint azt mondani...

...bár tudod, hogy nem illik a kedvenc csillogós felsődhöz, melyet a koktélbárokba szoktál viselni péntek esténként. De rögvest felveszed, és soha többé nem veheted le, nehogy hálátlannak tűnj.

Nyugta sincsen róla.

Egy nap egy barátnőddel ebédelsz, és pár pohár bor után azt mondd:

– Tudod, mit, néha ránézek erre a karkötőre, és csak arra tudok gondolni, hogy EHH!

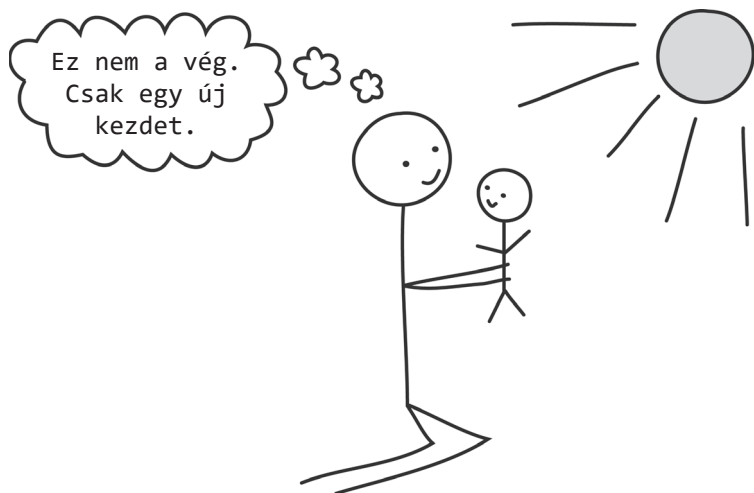
A döbbenet helyett a barátnőd csak elmosolyodik, és feltűri az ujját. A tiédhez

hasonló karkötőt visel. Hirtelen mindketten arról kezdtek beszélni, hogy mennyire bosszantó nap mint nap viselni ezt a karkötőt, hogy mennyire rátok nehezedik a súlya, és hogy néha mások ránéznek, csóválják a fejüket és felsóhajtanak. (Megjegyezném, te szidhatod a saját karkötődet, másét azonban SOSEM HELYES!)

Körülnézel az étteremben, és meglátod a többi embert, akik küszködve próbálják összehangolni a karkötőjüket az öltözetükkel. Vannak, akik nálad is jobban elcseszik, nevetségesen néznek ki, mégis boldogok. Így te is nevetésben törsz ki. Kezded normálisnak érezni magad.

És az a karkötő, bár élénk, harsány és rikító, talán mégis kezd illeni hozzád. Amikor a nap a megfelelő szögben kapja el, a leggyönyörűbb dolognak látszik, amit valaha láttál. Egyszer lecsúszott a csuklódról a parkban, és elfogott a félelem, hogy elveszítheted. Hiszen kifejezetten neked választották, szeretettel adták, és ekkor rájössz, milyen csupasznak, üresnek éreznéd a karod nélküle.

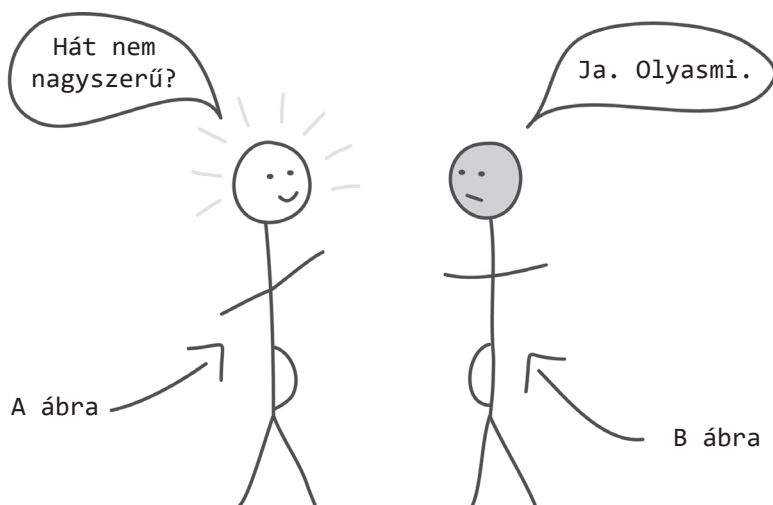

Utóirat: Hogy megbizonyosodjak, mindannyian egy hullámhosszon vagyunk... A fenti részben a gyermekvállalást ahhoz hasonlítottam, amikor a születésnapodon egy förtelmes karkötőt kapsz ajándékba. Ezt hívják párhuzamnak. Nagyon szívesen.

Utó-utóirat: A könyv elszórva közönséges nyelvezetet tartalmaz. Előre is elnézést kérek, de mindannyian tudjuk, hogy a káromkodás nagyszerű, ötletes és vicces.

Utó-utó-utóirat: eBayen árulni a gyerekeidet nemcsak erkölcsileg helytelen, hanem illegális is.

NÖVEKVŐ ÉLET

Kétféle terhes nő létezik ezen a világon, a különbségeket a fenti tudományos diagramon ábrázoltam. Az A ábra az irritálónan egészségesnek tűnőket mutatja, a B ábra pedig azokat, akik úgy néznek ki, mintha mindjárt feldobnák a talpukat.

Hogy én? Én a B voltam (juhé).

Még most is, amikor az emberek azt mondják nekem, hogy „jaj, nekem nem volt reggeli rosszullétem”, legszívesebben megragadnám az arcukat, és azt mondanám, „Hát, de jó neked!”, miközben némileg erősítek a szorításomon.

Az émelygést nehezebben bírom, mint a fájdalmat, és hamar megtanultam, hogy a reggeli rosszullét nem is igazán reggeli, hanem rendíthetetlen, egész napos, mindent elsőprő rosszullét.

Én is azok közé tartoztam, akiket meggyötör a reggeli rosszullét, de nem háynak. Akik állandóan öklendeznek, bármiféle eredmény nélkül. Furcsa dolog ez, mert egyrészt, ha nem fogsz háyni, akkor felesleges minden percben a mosdóba rohángálni. Másrészt viszont mások előtt öklendezni nem éppen a legvonzóbb dolog. A korai heteimben gyakran bújtam egy bútor vagy egy jól elhelyezett növény mögé.

Az émelygés kezelésének egyetlen módja enni, enni, majd még többet enni. Soha nem engedhettem meg magamnak, hogy éhesen menjek valahova, mert akkor az émelygés nagy vidáman előtört. A zsebeim mindig tele voltak édességgel és keksszel, amit akkor tölttem magamba, amikor senki sem figyelt, mert féltem, hogy kiszúrják az egyre szeszélyesebb viselkedésemet.

Mert egy bokorban zabálni félholtan egyáltalán nem tűnik gyanúsnak, igaz?

Mégis hogyan tudod titokban tartani a terhességet – hogyan?! Másik iszonyatos dolog, amellyel meg kell birkózni, az összejövetelek, mert el kell kerülnöd az alkoholt. Azoknak nem jelenthet gondot, akik kényelmi okokból vezetnek, vagy az egészséges életmód szarságot csinálják; de mi van, ha azok közé tartozol, akik rendelnek egy kör Jägerbombát, mielőtt karaoket javasolnának, mert teljesen elfelejtették, hogy már nem tinédzserek?

Nem mondom, hogy én lennék ez a személy, de talán én vagyok.

Ha azok közé a zavarba ejtő részekek közé tartozol (vagy „emberek, akik szeretnek szórakozni”, ahogy én nevezem őket), akkor kicsit nehezebb lesz elbújni, de nem lehetetlen. A harmincadik születésnapomat a terhesség korai szakaszában vészeltem át egy jó barát segítségével anélkül, hogy bárkinek is szemet szűrt volna. Kicserélheted a poharakat, rendelhetsz áfonyalevet, és tehetsz úgy, mintha vodka lenne, vagy kiöntheted az italodat a vécébe. Szentségtörés, tudom, de nehéz időkben...

És hogy őszinte legyek, akkor sem sokkal könnyebb bárba menni, amikor a tömegek előtt felfedted a terhességed...

Összességében azt tapasztaltam, hogy az első trimeszter rendesen szívás (nyilván kizárva az új élet teremtésének csodáját stb.). A terhessegítő könyvek azt állították, hogy 2-4 kilót kellett volna felszednem, ám az állandó elkötelezettségnek köszönhetően, hogy egy ültő helyemben elfogyasztok egy csomag kekszet, sokkal inkább hasonlítottam egy sétáló vécépapír-gurigára végtagokkal.

Ezen a ponton bármit megadnál, hogy egy cuki kis pocakot mutass, de ehelyett kiszúrod, hogy az emberek furcsán néznek rád, és azon tűnődnek, hogy egy kicsit elengedted magad. Előfordulhat, hogy véletlenszerűen azt kiabálsz a könyvelő srácnak, „TERHES VAGYOK, SEGGFEJ!”, amiért fel mert pillantani a táblázatából, miközben elmentél mellette.

A henger szakasz

Lassan a farmer kibővítésére használt hajgumik már nem elegendőek, és át kell térted a kismamaruhák vásárlásának izgalmas területére – ha az izgalmas alatt azt értjük, hogy rengeteg pénzt fizetsz olyan ruhadarabokért, amelyek nem is tetszenek, de valamivel kevésbé nézel ki szarul tőlük.

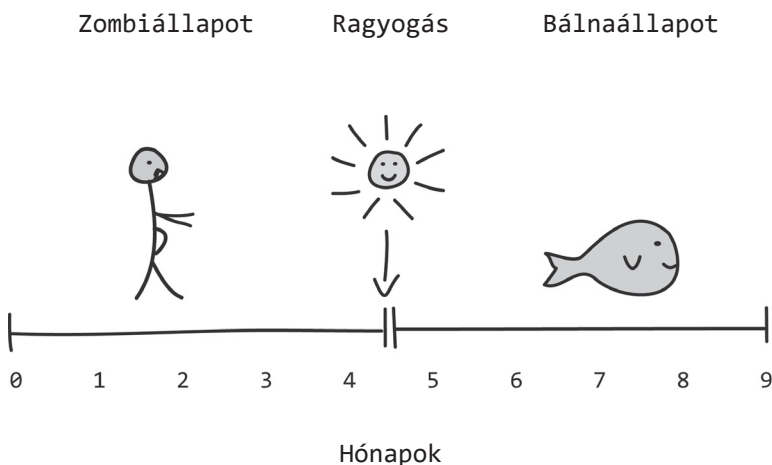
A jó hír az, hogy az émelygés remélhetőleg enyhül, a fáradtság pedig megszűnik (hacsak nem a szerencsétlen lelkek közé tartozol, mint Caroline nővérem, aki az ötödik héttől a negyvenedikig hányt). Mindenesetre, emlékszem, hogy ez a rész milyen jó volt! Kis lélegzetek, kis rúgások és kis pocak.

Egy kis mosoly az arcomon, amit nehezen lehetett letörölni.

Azt a ragyogást, azt a misztikus ragyogást, amelyről mások beszélnek, láthattam a tükörben? Csökkenthettem végre a színezett hidratáló krémet, amely elfedte az élőholt külsőmet?

IGEN!

Összesen három napig tartott, aztán egy tengeri emlősre kezdtem hasonlítani.

A bálnaszakaszban a baba nagyobbra nő, és azok az aranyos kis remegések egész végtagokká válnak, amelyek látványosan átcsúsznak

a hasadon. Ámulnod kellene, vagy elborzadnod? Az egész annyira zavaros.

ÁLLANDÓAN pisilned kell. Minden programodat pisiszünetek köré szervezed.

Újra és újra ugyanazokat a beszélgetéseket kell lefolytatnod.

Tudod már a nemét? Nem.

Eldöntöttétek már a nevét? Nem.

Felkészültetek? Fogalmam sincs.

Természetesen nem hibáztatom az embereket, amiért felteszik ezeket a kérdéseket, csak érdeklődnek, nem igaz? Valójában én is arra törekszem, hogy ezeket gyorsan egymás után feltegyem a várandós barátaimnak, valahányszor találkozunk, hogy mutassam, mennyire érdekel a terhességük.

Az emberek olyasmikkel viccelődnek, hogy:

– Most pihenjétek ki magatokat, mert nem lesz nyugtotok, amint a baba megérkezik! – Majd nevetnek.

A másik, amit szívesen mondanak az arcodba:

– Akkor még nem született meg a baba? –
Miközben még nyilvánvalóan masszívan terhes vagy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A legnépszerűbb dolog, amit az emberek megjegyeznek:

- Hú, milyen hatalmas/picike a pocakod! -
Teljesen figyelmen kívül hagyva, mennyire ijesztő ezt hallani egy erősen terhes személynek.

Ezeknek az embereknek is erősen meg kellene csípned az arcát.

A kéretlen pocaksimogatást lábszáron rúgással kellene jutalmazni.

A terhesség vége felé hirtelen azt fogod észrevenni, hogy úgy csoszogsz, mint egy öregember. A cipődet sem tudod felhúzni. Mindened fáj. Nem látod a micsodádat, vakon próbálsz kitörölni, fogalmad sincs mennyire mocskoltad össze magad, és nem is törődsz vele.

Az utolsó néhány hét a legjobb arra, hogy a kanapén heverészve nézz sorozatokat, sírj a dagadt kolbászlábaid láttán, és úgy húzd meg a gavisconos üveget, mintha gin lenne. (Ó, gin, hamarosan találkozunk!)

Illetve olyan dolgot is megteszel, amelyre megesküdtél, hogy sosem tennéd: az úgynevezett fészekrakást. Kedves dolog, de egyben dühítő. Például előfordulhat, hogy a nappalid színétől hirtelen és megmagyarázhatatlan módon meg akarod ölni a férjedet.